

מלך הטרולים
שרי רובל

פרק 4

ימינה לגן עדן!

ספי:

"למרות ועל אף שייכותך לצד השמאלי של המפה, שנה ממנהגך ופנה ימינה", הורה יוסוף, "חמישה עשר קילומטרים ישר ותגיע ליעד".

"תודה ווייזמן", הודיתי מעומק ליבי. "השתקתי את המכשיר כדי שיהיה שקט".

"מעדיף להיות בתפקיד המציק ולא שתטעה בדרך", המשיך מתחרה הנווט באותו טון.

"בא לי לטעות", הודעתי חגיגית. "מה כבר יקרה אם אפנה שמאלה במקום ימינה? הכול אותו חול".

"אם מתחשק לך לחזור בחתיכה אחת, כדאי שתיצמד להוראות". הפך הקריין ליועץ ביטחוני, "להתבלבל פה בין שמאלה לימינה זה כמו להתבלבל בין גן עדן לגיהנום".

“לא הגזמת בכלל”, הצהרתי. בכל זאת נצמדתי לתוואי המומלץ.
“לא הגזמתי”. הבטיח יוסוף, “לפנות ימינה זה אומר להגיע למסיפה. לא אוהבי ישראל גדולים אבל לפחות לא מתפללים חמש פעמים ביום שהם ימותו. באל מוחרק לעומת זאת המצב שונה לגמרי. בנת?”

בנתי והמשכתי לנהוג בשתיקה בלתי אופיינית.

היה זה מסענו הראשון בעקבות מיעוטי ישראל, והוויכוח הראשון, נכון למסע זה. היה לי ברור כשמש שחיממה את רכבי, כי הוויכוח הזה הוא בכור לרבים ומעיקים שיבואו בעקבותיו.

“למה אנחנו לא מסיירים בפזורה הבדואית המקורית?” נשמע קול דק מהספסל האחורי.

“סוף סוף שומעים אותך”, הגבתי לג’ו, באותו רגע שענה לו יוסוף בעצבים: “אני לא נכנס להתנחלויות”.

“נו, באמת”, הגנתי על הבדואים. “אולי מתנחלים, בטוח ערבים”.

ברומטר העצבים של יוסוף המשיך לטפס. “אני לא מפלה בין דם לדם, ולא מכיר באדם שהשתלט על קרקע שאינה שייכת לו”.

“מה שתגיד”. הנחתי לנושא בעת הזו בלבד. “הנה לפנינו בתי מסיפה היפים מנופפים לשלום ברוח מדברית מאובקת. חותם לך, ידידי איש החוק, שהם לא מבקשים רישיון על כל מטר שהם מוסיפים בבית. אתה מתכוון להיכנס רק לשטחים המאושרים?”

“ממש אותו דבר”, זעף יוסוף. “יישוב מוכר שפה ושם חורג קצת, בסדר. אבל קבוצה שלמה שמצפצפת על חוקים ויוצרת ג’ונגלנד, לא מקובלת עליי”.

“נו נו”, המהמתי. “לפי גודל האחוזות אני לא בטוח שמדובר במטר פה מטר שם. אבל עזוב, העיקר שאין פה אדום לבן, כחול

לבן, מדחנים וכל המחלות הממלאות את כבישי ישראל. מאופק לאופק, חול. אפשר לחנות איפה שרוצים. תודה מסיפאים יקרים ושומרי חוק”.

יצאנו מהרכב היישר ללועו של פן ענק ממדים ועוצמתי במיוחד. לא ייאמן שבחיפה מזג האוויר אביבי עם נגיעות סתויות.

מרחוק הלכה וקרבה לעברנו גבעה בגודל בינוני. עודני תוהה על תופעת טבע ייחודית זו, ויוסוף פירש לי אותה: ”תכירו, אבו עלי. המארח שלנו”.

”יש לו שם אישי או רק לבן שלו?” שאלתי את יוסוף שנבלע בתוך הגבעה שהתייצבה ממש לידנו.

”סאלם עליכום”, מחץ המארח את ידי ואת זו של ג’ו.

”עליכום הסאלם”, החזרתי בלבביות, מאמץ את הכלל ’במדבר התנהג כבדוא’.

הלכנו בעקבות יוסוף שצעד ליד המארח שעשה רושם חביב. הם שוחחו ביניהם בערבית. עברתי קורס בשפה זו, אפילו הצטיינתי, אבל הצטיינותי לא עמדה מול ערבית שלא שמעתי מעודי, ונתנה לי קצה הבנה על ההבדלים בין ערבית מקצועית הנלמדת בבתי הספר, לערבית מדוברת השייכת לתושבי הפזורה.

נכנסנו לחצר מטופחת דרך שער תכול ומסולסל שאת הכתוב עליו דווקא הבנתי: מחמוד פג’אווי. הסקתי שזה שמו הרשמי של אבו.

מעניין כמה דקות הוא מבזבז כדי להציג עצמו בשמו המלא.

”בה זה כניסה. שם זה סלון. כאן מדרגות לחדרים למעלה”. אבו הוכיח שליטה מרשימה בערבית. ”כאן מדבח”.

”וואו”, התפעמתי. ”מדהים”.

“אתה מבין במדבחים, אתה?” נשאלתי.

“לא מבין. מבין בשיפוץ. בשנה שעברה ההורים שלי שיפצו את המטבח, ואני לא מתאושש מהטראומה.”

“בעם הבאה משבצים, תביאו אותי”, המליץ הנחתום על עיסתו. הוכיח הבנה בעברית חופשית. “אני עושה לכם ברבע מחיר.”

“תודה”, חייכתי בנימוס. מתקשה לדמיין את הוריי מזמינים איזה מחמוד שישפץ להם את המטבח. כמה שאני טורח להסביר ולהוכיח שהקבלנים הערבים הגונים, נחמדים ובעלי טעם טוב כמו הקבלן הישראלי המצוי, הם נשאים דבקים בדעותיהם המיושנות. חבל.

“מה אתה חולם? כנס לסלון”. דחק בי המארח השיפוצניק, “אישה שלי עכשיו ממש שמה שם אוכל משו משו.”

“אישה שלך שמה שם אוכל?” התפלאתי בעילגות סביבתית, “אבל המטבח ריק.”

“לא ממדבח זה הביאה אוכל”, הוכיח בעל הבית על בורותי, “מבשלים במרבסת, שם העשן מתבזר ברוח ולא מחניק.”

“אז בשביל מה השקעת במטבח הזה, לחורף?” תהיתי בחוסר הבנה תרבותית.

“לא”. הוא ענה וזיק מתחכם בעיניו. “בשביל אתה תבוא ותגיד וואו.”

אחת - אפס, אבו עלי.

גבריאלי:

נעלי הספורט זהרו מולי. קרצו בידידות והזכירו את ההבטחה לצמצום שימוש בתחבורה ציבורית. לא הניחו לי.

נאנחתי מרות.

חלצתי נעליים שחורות והמרתי אותן בכתום בכתום הזה.

הן מצידן השיבו מידית על מחוותי, והדהירו אותי במדרגות בואכה היציאה הראשית.

צעדתי במרץ בדרך הלא קצרה, מרגיש על בשרי שלהתנשאות הירושלמית בנוגע למזג האוויר אין הרבה קבלות בשטח.

שיחת טלפון עצרה את הרהורי הכפירה.

“אני מדברת עם גבריאלי?” שאלה גברת לא מוכרת.

“ככה אומרים”, אמרתי בזהירות וחציתי כביש סואן.

“אמרו לי שאפשר להתקשר אליך עד מאוחר, זה בסדר עכשיו?”

“בסדר”, אישרתי בטון דורש לזז שיחה.

“אני רוצה לברר על נפתלי גרמן”, גילתה הבנה לרמזי הטונים.

“הוא עוד לא בן עשרים”, התדהמה נוספה לקושי בטיפוס במעלה הרחוב התלול.

“אז מה?” התעלמה המבררת מהתנשפויותיי. “אתה לא יודע שבשנים האחרונות גיל הבחורות עולה וגיל הבחורים יורד?”

הדרך והדוברת חברו נגדי והפריעו לי בפטרון השאלה המתמטית, האם בנות נולדות בנות כמה שנים והבנים במינוס, וזה מה שיוצר את הפער ביניהם, או שיש כאן נעלם אחר שעליי לגלות.

“אתה איתי?” המשיכה המתקשרת להציק.

“בטח”, החלטתי להפגין חברות ולסייע לגרמן.

“מה הוא הצביע בבחירות האחרונות?”

“ג”. קיצרתי וקצרה נשימתי.

”מתוך אמונה בערכים שלהם, כציות לדעת תורה או כחלק מגוש הימין?”

שאלת הטריוויה איבדה לי את העשתונות האחרונים שעוד נותרו בי. נעצרתי. נשמתי עמוק. תרמתי נשיפה לסביבתי, והבטחתי כי עוד אבוא חשבון עם גרמן.

”כציות לדעת תורה”, עניתי בסוף, וחזרתי להילוכי בצעדים איטיים.

”זאת אומרת שאין לו דעה פוליטית”, האשימה הטרחנית.

”בוודאי שיש לו”, הפגנתי חברות טובה, ”אני מאמין שהוא שמח שהם חלק מגוש הימין”.

”אז אם הוא לא היה חרדי, הוא היה קופץ על הגבעות?”

”ממש לא”. ניסיתי נואשות להיחלץ ממלתעותיה, להציל את עצמי ואת גרמן ביחד. ”הוא נגד עימותים והתגרויות”.

”במילים אחרות”, פרשנה הגברת, ”אם הוא לא היה מצביע ג', הוא היה מצביע מרץ”.

”צודקת”, מאסתי בשיח שלא הוביל לשום מקום, ”קלטת אותו מצוין”.

”וגם אותך”, הבהירה הדוברת כי אין להפתעותיה די. ”רציתי לברר עליך וסיפקת לי יופי של מידע. נהיה בקשר”.

”בבקשה, לא”, חרחרתי בין נשימותי הקצרות, ”אני בחור עובד”, הזכרתי את מחוז חפצי, ”ומשחק שחמט עם מק”קים”, העליתי על נס את דרוקר ובקשתו. ”אל תפילי בפח את בנות ישראל הכשרות. אל תציעי לי הצעות”.

ניתקתי.

שלחתי מבט משתוקק במכונת ברד. ויתרתי.

ייעצתי את נשימתי. הרכנתי את ראשי ונעמדתי בתחנת אוטובוס.

"אמא", שידרתי מהאוטובוס, מקפיץ הדרך, "אל תשאלי מה קרה. התקשרה אליי שדכנית".

"אני דיברתי אתה", הפלילה אמא את עצמה. "לא ידעתי שהיא יעילה כל כך".

"את רוצה שאני אתחתן?" ראשי קרס על חלון מקפץ.

"אתה רוצה", דייקה אמא, "אתה כמעט כמעט בן תשע עשרה. נראה טוב. לא דורש דירה, ואני חושבת שאתה חכם מאוד. למה לא להתחיל ברוגע לפני שיבוא מבול של הצעות?"

'מבול של הצעות' חייכתי לרחוב המחשיך. "יוני ייפגע", נתליתי בגיבנת.

"דיברתי איתו והוא אמר שזה בסדר גמור". כבשה אמא את הדרך לפניי. "אבל אם אתה לא רוצה, אתה באמת לא חייב".

"אני באמת לא רוצה", הבטחתי בכל לב. "תודה שאני לא חייב".
"בטח שלא", השיבה אמא הבטחה. "וניפגש מחר בעז"ה",
הזכירה הבטחה נוספת.

ירדתי בגאולה הסואנת. פילסתי את דרכי למשרד.

"טוב שבאת, גבראל", קיבל אותי הרב בן שלום בפתח הבניין, מפתחות הרכב בידו ורגליו נחפזות כרגיל. "אני חייב הערב דחוף, רשימה מעודכנת של בקשות לתמיכות רק מתחילת החודש. חוץ מזה, נמצאים במשרד שלושה בחורים שצריכים לתלות מודעות ולחלק פלאירים. תדאג להם".

'תדאג להם', דילגתי במדרגות הפתח, 'מה, אני לשכת התעסוקה?'

"שלום, חברים", הפרעתי לישיבת רעים סביב שולחנו של

ביכלר. צביטה פנימית, על עניי ישיבתי המתחננים שאשבץ אותם בפעילות כזו ודומות לה, הכאיבה לי פתאום. התעליתי על הצביטה והוריתי: "אלה מודעות. אלו פלאירים. תכסו את שכונות המרכז והצפון. תחזרו עד אחת עשרה ותקבלו תשלום במזומן".

עוד כמה שאלות שהרעידו את עצבי הרעועים, וסוף סוף השתרר קצת שקט.

"זה שאתה חושב שצריכים לתת לחברה מקצועית לטפל במודעות", חנק שלוימי את נשיפת השחרור שחיפשה יציאה, "זה לא אומר שאתה צריך להתייחס אליהם לא יפה".

"זה לא קשור אליהם", נשענתי אחורנית ועצמתי עיניים. "היה לי יום קשה".

"הם לא אשמים", ציין שלוימי ודפק על מקשי המקלדת במרץ. "הרב בן שלום מעדיף להעסיק בחורי ישיבה ולא סתם חברה, ואתה גם מעדיף שהוא יעסיק אותך ולא איזה עוזר מקצועי".

"מילים כדורבנות", התנערתי והחלתי לחטט בניירת האין סופית השרויה במעמקי קלסר שנקרא בשם הפשטני 'בקשות לתמיכה - משפחות חדשות'.

"תתנצל כשהם יחזרו".

"תודה על העצה. אולי תצליח במקום שההורים שלי נכשלו".

אחרי שעה וחצי של מיפוי, סידור, הקלדה וסיפוק מול דף מסודר, שילמתי לשלישייה ושחררתי רבע התנצלות.

"מחר אני לא אגיע", עדכנתי את שלוימי לפנים משורת הדין.

"חוגג עצמאות?" הפסיק את הקלדותיו לרגע והרים ראש מופתע.

"חוגג יום הולדת ביחד עם המדינה", התקרבותי לכיוון הפתח, מנסה לגרש מחשבות מודאגות על מאחלים מסתוריים.

“אני לעולם לא אבין אותך”, ספגה המקלדת הנחיות אגרסיביות, התעלמה מדאגתי. “מצד אחד נראה ישיבישער כזה ולומד בישיבה מצוינת, מצד שני אתה לא מבין מה הבעיה לחגוג עצמאות”.

“לא חוגג עצמאות”, זעו כפות רגליי בחוסר מנוחה, כבדו מעומס הדאגה על בעיה חדשה, “חוגג באותו יום של העצמאות, למה לא?”

נקישות אינטנסיביות ענו לי.